

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 189. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387935456/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Kys. »Bliver jeg hos dig? er Rosetti borte? vil Du hytte mig for ham? vil du beholde mig?» saaledes raabte jeg, og strakte mine skjælvende Hænder ud imod ham. Han kyssede min Pande, og gav mig de trøstefulde Forsikringer: at jeg var i fuldkommen Behold: Han havde løskjøbt mig; og jeg havde ikke meer at frygte af den slemme Rosetti.»

Alices Øjne tindrede; hun udtrak sine Hænder, som om han endnu stod for hende, og sagde: »Gud glæde dig, min Sjæls frelser, ihvor du er! i denne Verden, eller i en bedre! – der! –« med en Madonnas Aasyn vendte hun sine Øjne didop, hvor hun engang skulde takke ham. Hendes Hænder foldede sig, og sank i Skjødet. Jeg troede, hun havde glemt min Nærverelse.

Dog ikke længe; hun tog atter ved.

»Det var den samme, som drog mig op af Vandet. Han førte et Handelskib; men endnu i dette Øjeblik veed jeg ikke, om han var en Engellænder, eller af et andet nordligt Folk; thi hans Modersmaal forstod jeg ikke. Men hans sidste Velgjerning imod mig var ligesaa stor som den første. Strax den næste Dag købte han mig ordentlige Klæder, tog mig med sig til en Villa i Nærheden af Livorno, og forestillede mig for nogle der boende Damer; blandt hvilke den yngste modtog mig med særdeles Godhed; og da jeg havde fortalt hende det sørgelige Brudstykke af mit korte Levnetsløb, spurgte hun, om jeg vilde blive hos hende? De kan vist forestille dem, at jeg i Førstningen vægrede mig, og ikke vilde skilles fra Captainen. Dog snart overbeviste begge mig om, at dette ingenlunde gik an. Jeg blev. Han rejste. Jeg saae ham aldrig mere. –«

»Denne Dame er min Opdragerinde. Jeg kunde dengang være ti eller elleve Aar, men havde hverken lært at læse eller at skrive; Religionen var mig aldeles fremmed. Hun underviste mig selv i Alt; og saaledes indhentede jeg snart det forsømte, ligesaameget af Kjerlighed til hende som af egen Lærelyst. Ja, min Herre! Gud beskikkede hende til Moder for den forældreløse. O, denne min anden Moder er – De gjetter det allerede – Comtessen her – og –« her rejste hun sig – »nu kjender De, Hr. Rector! Styrken og Helligheden af et Baand, som De vist er for ædel til at ville opløse.«

Ogsaa jeg rejste mig; kyste med taus Ærbødighed hendes Haand, hvilket hun ikke forholdt mig og vendte tilbage til mit Værelse.

Jeg følte nu alt for vel, at jeg maatte frasige mig den skønne Alice, og bekæmpe min Lidenskab; og at det første Skridt hertil var en snar-

lig Hjemrejse. Alligevel vilde en alt for pludselig gjøre Opsigt, og røbe mit Hjertes Hemmelighed, hvilken de omværende allerede havde begyndt at ane. Tilmeld var den halve Tid af Ferierne endnu tilbage. Jeg maatte altsaa ophitte et rimeligt Paaskud, for ej at synes uskjønsom mod de vakre Ulvedalers mange Artigheder, og hjertelige Gæstfrihed. Dette fandt jeg let, og berammede da Afrejsen til anden Dagen derefter.

Vore bedste Handlinger fattes dog stedse Heelhed. De udspringe alle af flere Bevæggrunde, hvoraf nogle igjen ikke ere aldeles rene. Saaledes avledes denne min Beslutning ikke ene af Agtelse for de tvende Damers indbyrdes Forhold, men ligesaa meget af en Slags Klogskab – en vis Hjertets Politik, som tilhviskede mig; at jeg herved vilde befæste mig i Alices Gunst. Maaskee endog at herunder stak en lidt mandlig Stolthed, og den igjen blandet med en Smule Tiltsats af hvad Franskmandene kalde *dépit amoureux*. Og ovetalt dette, tør jeg vel bestemt paastaa: at ikke et svagt Haab om Muligheden af Alices Besiddelse endnu ulmede i mit Hjertes inderste Lønkammer.

8. Søcaptainen

Den paafølgende Nat vaagnede jeg hændelsesviis midt i min Søvn, og blev uforsætlig Tilhører ved en Samtale, hvis Indhold griber alt for meget ind i denne hele Historie, til at jeg ikke skulde gjøre mine Læsere bekjendte dermed.

Brødrene, som vistnok troede at jeg bestandig sov, gennemgik deres vigtigste Livsbegivenheder. Den ældre maac ved min Opvaagenen have endt sin Beretning, thi jeg hørte da, at han sagde: »saaledes var det urandsagelige Forsyns Førelse med mig, kjære Broder! Fortæl du nu mig oprigtig, hvorledes det er gaaet til, at du med saa stor en Guds Velsignelse aldrig har faaet isinde at gifte dig!»

»Det er snart sagt« svarede den Yngre: »fordi jeg ikke har havt Lyst til nogen, undtagen Een; og hende kunde jeg ikke faae.»

»Men denne Ene« sagde Conrectoren »hvem var hun? hvorfor fik I ikke hverandre? lad mig høre det saadan i Sammenhæng!«

»Ja vel! siden du ønsker det« svarede Broderen. »Jeg var kommen tilbage fra et Krydstog under Kurilerne, og laae ved Peter Pouls Flavn paa Kamschatka, da der indløb Ordre fra Admiralitetet: at jeg